

Totalitære træk ved Unionen

Af Ib Christensen

Folketinget er netop ved at vedtage en såkaldt antiterror lov, hvis retningslinjer er besluttet af EU. Loven er med rette blevet skarpt kritiseret af indsigtfulde juridiske eksperter p.g.a. dens løse formuleringer, der er en alvorlig krænkelse af retssikkerheden for borgerne. Der er ikke nogen klar definition af, hvad en terrororganisation er, ingen klar beskrivelse af, hvad en kriminel støtte til en sådan er, ligesom det er uhørt, at danske statsborgere kan risikere at blive udleveret til andre lande, dersom de sigtes for overtrædelse af loven.

Antiterror-loven er imidlertid ikke det eneste eksempel på totalitære træk

ved Den Europæiske Union. Nice-traktaten har legaliseret sanktioner a la dem, der blev Østrig til del, da landet fik en regering, som flertallet af EU's regeringer ikke brød sig om. Med 4/5 flertal kan Rådet, med samstemmende udtalelse fra Parlamentet sætte et medlemsland i gabestokken, blot det skønner, at der er „fare for“, at landet overtræder „principperne“ i menneskerettighederne. I så fald kan der rettes „henstillinger“ til det pågældende medlemsland. „Rådet efterprøver regelmæssigt, om de årsager, der fører til en sådan situation, stadig er gyldige“, hedder det truende.

Menneskerettighedschartret, som bliver en del af den kommende unionsforfatning, er næsten ord til andet skrevet af efter den europæiske menneskerettighedserklæring. Den giver altså på ingen måde unionsborgerne rettigheder, som de ikke allerede har i dag, men kompetencen til at fortolke og håndhæve menneskerettighederne flyttes med chartret og forfatningen fra Europarådet og dets domstol i Strasbourg til EU-domstolen i Luxembourg. Det er utænkeligt, at EU vil lade sig underkaste nogen form for afgørelser fra Europarådsdomstolen.

På et helt afgørende punkt adskiller EU-chartret sig fra Europarådets menneskerettighedserklæring. Det drejer sig om den centrale art.52, der beskriver rækkevidden af de sikrede rettigheder. Det hedder i pkt.1:

„Enhver begrænsning i udøvelsen af de rettigheder og friheder, der anerkendes ved dette charter, skal være fastlagt i lovgivningen og skal respek-

tere disse rettigheders og friheders væsentligste indhold. Under iagttagelse af proportionalitetsprincippet kan der kun indføres begrænsninger, såfremt disse er nødvendige og faktisk svarer til mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder.“

EU's begrænsningsklausul åbner en ladeport for begrænsninger af borgernes rettigheder og friheder

Til sammenligning lyder den tilsvarende begrænsningsklausul i Europarådets menneskerettighedserklæring og i FN's menneskerettighedserklæring:

„Der må ikke gøres andre indskrænkninger i udøvelsen af disse rettigheder end sådanne, som er foreskrevet ved lov og er nødvendige i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige tryghed, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder.“

Som man ser, er FN's og Europarådets menneskerettighedserklæring ret så konkrete, når de beskriver de situationer og forudsætninger, hvor det vil være muligt at begrænse menneskerettighederne, hvorimod EU's begrænsningsklausul åbner en ladeport for begrænsninger af borgernes rettigheder og friheder:

LÆS I BLADET

Totalitære træk ved Unionen
Af Ib Christensen.....side 1

Norden er ofte gået i spidsen
Af Uffe Geertsen.....side 3

Folkeafstemning
den 11. september?
Af Poul Erik Søe.....side 6

'Stop Unionen 2002'
Af Hanne Kock.....side 7

Når gode råd bliver for dyre
Af Birtha Bigum og Leo
Jakobsen.....side 8

Begrænsningerne skal kun respektere menneskerettighedernes „væsentligste“ indhold. Begrænsningerne skal bare være „nødvendige“. Ordene: „i et demokratisk samfund“ er røget ud. Og de skal blot „svare til mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen“. Eftersom Unionens mål er alt godt fra havet og ikke sjældent indbyrdes modstridende, åbnes der her for den fuldstændige vilkårlighed - og retsløshed. Det altafgørende er, at medens Europarådets og FN's menneskerettighedserklæringer klart sigter på at forbyde handlinger, som truer menneskerettighederne, så åbner EU-chartret for muligheden for meningskontrol, i sine brede, ukonkrete formuleringer. F.eks. for lovgivning imod og retsforfølgelse af ideologiske retninger, synspunkter, bevægelser, organisationer og partier, som Unionens myndigheder ikke bryder sig om.

Hvad det er, savnes der ikke tilkendegivelser om. Der tales om „racister“, „højrepopulister“, „venstre-revolutionære“, „venstreradikale“

Frit NORDEN

Redaktion:

Leif Kajberg (ansvarshavende)
Klirevænget 31, 2880 Bagsværd
Tlf. 44 98 29 32
Bent Brier, Jesper Morville

Redaktionspanel:

Ib Christensen
Kurt Francis Madsen
Poul Erik Søe

Abonnement: Dkr. 90,-

Annoncer:

Dkr. 2,- pr. spalte-mm
ekskl. tillæg for farver,
ekskl. moms

Tryk: Toptryk, Gråsten

I Sovjets forfatning var det tilladt medlemsstaterne at udtræde af unionen. En sådan forfatningsbestemmelse kommer med garanti ikke til at stå i EU's kommende forfatning!

samt „anti-europæere“. Den mildeste sanktion, disse grupperinger vil blive udsat for, er fratagelse af offentlige tilskud. Eftersom de politiske partier gennem et avanceret selvbetjeningsprincip henter omkring 90% af deres midler gennem de offentlige kasser, herunder ikke mindst EU's, er det en meget alvorlig sanktion. For „anti-europæerne“ er det specielt truende, at der fastsættes regler om fælleseuropæiske programmer og opstillinger som betingelse for valgdeltagelse til EU-parlamentsvalg.

Som et kuriosum kan jeg nævne, at man f.eks. kun kan blive medlem af foreningen for fhv. Europa-parlamentsmedlemmer, hvis man hyl-der Europas forening. Så jeg har måttet afstå fra medlemskab af denne forening...

Det er i hele dette lys, at man skal se den såkaldte „demokrati-overvågning“, der finder sted i Unionen gennem særlige institutioner, herunder overvågningscentret i Wien, Europol og Eurojust. Det er klart, at hele dette juridiske apparat ikke alene tager sigte på de mere ustabile demokratier, som forventes indlemmet i Unionen, men også må ses på baggrund af den overalt voksende skepsis og modstand imod EU i såvel de nuværende medlemslande som i de forventede nye medlemslande. Og hvis man tror, at undertrykkelsen kun tager

sigte på den ekstreme højrefløj, tager man grueligt fejl. De moderate højrepartier forlanger naturligvis a.h.t. den politiske balance, at der skrives tilsvarende ind mod den ekstreme venstrefløj. Dertil kommer alle os „anti-europæere“, som både de moderate højre- og venstrepartier vil forfølge.

Demokrati-indskrænkningen stopper ikke ved at man i den politiske korrektheds navn forfølger anderledes tænkende. Man har især set sig gal på det folkeafstemningsinstitut, som findes i en række landes forfatninger. Det var fint nok så længe vælgerne stemte „rigtigt“, men da de begyndte at stemme „forkert“, og man i øvrigt blev træt af de evigt tilbagevendende traktatændringer, opfandt man tanken om en forfatning for Unionen. Herefter vil de bestående traktater kunne ændres af EU's egne institutioner alene, og kun forfatningsændringer vil fordrer ratifikationer i medlemslandenes parlamenter. Forfatningen vil være formuleret så generelt, at der kun sjældent vil være behov for ændringer, og at der reelt ikke vil være mere suverænitet tilbage at afgive.

EU er ved at få totalitære træk. Unionen er i forvejen centralistisk, bureaukratisk, statsinterventionistisk og planøkonomisk. EU er i realiteten allerede en forbundsstat, og man kunne såmænd lige så godt erstatte „Unionen“ med „staten“ i ovennævnte citat fra chartrets art.52. EU begynder så småt at minde om Sovjetunionen. I de to unioners forfatninger er der dog en vigtig forskel. I Sovjets forfatning var det tilladt medlemsstaterne at udtræde af unionen. En sådan forfatningsbestemmelse kommer med garanti ikke til at stå i EU's kommende forfatning.

Husk at betale kontingent!

Opkrævning er udsendt
først i april

Norden er ofte gået i spidsen

Der er brug for en styrket indsats for miljøgenopretning, udvikling og afspænding

Af Uffe Geertsen

"Hensynet til udviklingens bæredygtighed skal gennemtrænge hele den politiske og administrative struktur, og i sidste instans hele samfundet"

Regeringens miljøhandlingsplan 1988

"Danmark kan gøres til et eksperimentarium for en ny livsstil, der forener moderne industriel produktion og velfærd med økologisk ansvarlighed.

At Danmark går i spidsen, vil ikke kun være en konkurrencefordel for de, der udvikler nye produktionsformer og nye teknologier, det vil tilføre det danske samfund nye dimensioner både nationalt og internationalt"

Svend Auken. Natur- og miljø-politisk redegørelse 1995

Citaterne illustrerer, at der var store og gode ord fra regeringen i 1988 og fra mange andre, - her fra Svend Auken i 1995. Brundtland-rapporten var kommet i 1987. De folkelige miljøbevægelser havde skærpet debatten og kravene til indsats. FN's Verdenstopmøde om sammenhængen mellem miljø og udvikling var under forberedelse (Rio, 1992). - Dét møde blev skelsættende, ikke mindst hvad løfter til udviklingslandene angik; - samt vedrørende bekæmpelse af klimaødelæggelsen, rovdriften på skovene osv. Siden er det meste af indsatsen smuldret, problemerne vokset.

Nu oprustes sproget igen blandt regeringer, eksperter og diplomater forud for RIO + 10, som skal holdes i Sydafrika her i september 2002. Der er behov for nye initiativer i hidtil uhørt omfang. Overalt både hjemme og ude. Og noget kan forhåbentlig lykkes hen ad vejen. Desværre proklamerer den nye VK-regering kraftige tilbageslag på både miljøstøtte og ulandsbistand. Midlertidigt?

To eksempler, som viser at det nytter!

I. Danmark er igennem de seneste 30 år blevet et enestående foregangsland, når det gælder udnyttelse af vindkraft til el-produktion. - Et forløb med udgangspunkt i en pionerforskerindsats i begyndelsen af 1900-tallet, fulgt op efter 2. Verdenskrig og stærkest efter oliekriserne i 1970-erne.

Det specielle ved udviklingen igennem de seneste 30 år er, at den helt og holdent skyldes de folkelige miljø- og energibevægelseres indsats i samarbejde med lokale møllebyggere ud over landet. I dag er de små mølleværksteder og smedjer blevet til industrier, som sikrer, at stadig stigende dele af dansk elproduktion er miljømæssigt bæredygtig. Dertil er produktion af vindkraftanlæg blevet en af landets vigtigste erhvervsgrøner. I disse år bygger danske virksomheder ca. halvdelen af klodens vindmølleparker. - Nu søger den ny regering at bremse den videre udvikling ved at stoppe 3 af de vedtagne 5 nye havmølleparker, som netop skulle dokumentere Danmarks fortsatte pionerindsats samt sikre, at vi kan overholde indgåede forpligtelser hvad

angår reduktion af drivhusgasser.

II. Det andet eksempel er fra Mellemfolkeligt Samvirkes virksomhed. MS fremsatte i 1991 over for Folketinget og regeringen et forslag om, at Danmark ud over at fastholde 1 % af BNP til udviklingsbistand samtidig skulle afsætte ½ % til støtte for en global miljø- og nødhjælpsindsats samt ½ % til støtte for Østeuropa og SNG-landene. Det skete under overskriften "Danmark må sætte nye mål". MS opnåede - med støtte fra de øvrige udviklings- og miljø-NGO'er - et flertal i Folketinget for forslaget, og regeringen måtte, tøvende, i gang. Målet er ikke nået, men en ny standard blev sat, og indtil den ny regeringsdannelse var Danmark nået op på næsten 1,4 % i udviklings-, miljø- og katastrofeindsats. Foreløbig som det eneste land i verden - til stor støtte og inspiration for andre lande, hvor der er folkelig og politisk vilje til at gå samme vej. Også denne indsats bremses nu.

Danmark og de øvrige nordiske lande

Norden har en tradition for at støtte freds- og samarbejdsindsats ud over kloden. Landene yder samlet en ulands-, miljø- og katastrofeindsats, - utilstrækkelig, ja, men dog pr. indbygger langt mere omfattende end de store landes bistand. I gennemsnit 3 til 4 gange så stor pr. indbygger som de øvrige velstående landes. Og væsentlig mere rettet mod afhjælpning af fattigdom og miljønedslidning end de store landes. (De store landes bistand drejer sig for en stor del om mere eller mindre direkte støtte til egne strategiske interesser).

Norden har også en tradition for at stille fredsstyrker til konflikt-dæmpning og til sikring af våbenhvileaftaler, - aktuelt i fuld sving. Tradition for nedrustningsinitiativer, atomvåbenfri zone politik, blokade mod apartheid. Og vi har erfaringer i nødhjælpsindsats efter

naturkatastrofer og krige ud over kloden. – På alle felter drevet frem af den folkelige medleven og indsats, - et engagement, som har medført, at nordisk freds-, miljø- og udviklingspolitik – i perioder – har været et korrektiv til den traditionelle magt- og udbytningspolitik. Både den tidligere SR-regering og den nye VK-regering har ihærdigt søgt og søger at give indtryk af, at Danmark kun kan deltage i internationalt fredsarbejde, hvis vi ophæver forbeholdet mod deltagelse i EU's militære opbygning. Dette er usandt. Dansk indsats, frem for alt gennem FN- og OSCE-organer er både stærkt påkrævede og selvfølgelig fuldtud gennemførlige.

Det er denne tradition, der naturligvis også kan spores i enkelte andre lande, som må fastholdes. Men opgaven har efterhånden fået en særlig karakter. Det vi og andre gør er i den grad *for lidt i forhold til de globale problemer*; - udviklingens uhyggelige skævhed, miljøets forgiftning og nedslidning, sikkerhedsproblemerne nye og mangeartede karakter. Og allermost upåagtet: De gensidigt forstærkende, katastrofale koblinger mellem miljø-, udviklings- og sikkerhedsproblemer.

Disse forhold er belyst i en ny bog, netop udgivet på Mellemløseligt Samvirkes forlag "Globale Udfordringer. Miljø, udvikling og sikkerhed". Bogen viser, hvordan miljø, samfundsudvikling og fredsindsats er uadskillelige. Bæredygtig udvikling kan kun lykkes gennem indsats for nedrustning, våbenkontrol og støtte til afspænding over for de mange interesse modsætninger ud over kloden. Kort sagt fredsarbejde med udgangspunkt i en ny sikkerhedsdagsorden rettet mod voldens og terrorens årsager i fattigdom og undertrykkelse. "Globale udfordringer" analyserer disse fatale samspil. Og bogen dokumenterer, at de økonomiske og militær-industrielle kræfter, som avler social polarisering, ustabilitet og terrorisme, er langt voldsomere, end de fleste politikere og massemedier hidtil har set i øjnene.

Men vil et niveau-spring i indsats lykkes?

Klimaforskere har udtrykt niveau-problemet ganske drastisk, hvor det gælder begrænsningen af drivhusgasserne: "Hvad der er opnået med vedtagelsen af Kyotoaftalen, det er som en snebold i helvede". Tilsvarende kraftige konstateringer kan man roligt fremsætte, hvad angår indsats-

Bogen dokumenterer, at de økonomiske og militær-industrielle kræfter, som avler social polarisering, ustabilitet og terror, er langt voldsomere, end de fleste politikere og massemedier hidtil har set i øjnene

sen mod overforbruget af kemikalier ud over kloden. Der må, nationalt og internationalt, ske dette niveau-spring m.h.t. anvendelsen af forsigtighedsprincippet, – i et opgør med de kræfter i samfundene, som promoverer de 20-30.000 nye kemikalier ind i alt, hvad vi skal omgive os med i hverdagen (mad, tøj, husgeråd af alle slags, legetøj osv). Og for at nævne et tredje af de problemfelter, bogen behandler, må der sættes ind med helt anderledes virksomme tiltag til beskyttelse af dyrkningsjord og vandressourcer og til generobring af fødevarernes kvalitet. Mere end 60% af dyrkningsjorden i Afrika, over 50% i Latinamerika og op mod 40% i Asien er alvorligt forringet på grund af fejludvikling, overbelastning af sårbare jorder på grund af fattigdom og befolkningsvækst samt på de bedre jorder monokultur-plantagedyrkning af eksportafgrøder til den rige del af verden.

Der må, som nok det allervigtigste, atter skabes demokratisk styr på, hvor kapitalgevinster og investeringer vander hen. I-lands-u-lands-begrebet må omvurderes eftersom fattigdom, fejludvikling og miljønedslidning findes overalt – og hænger sammen overalt. Ligeså hvad angår det væld af konfliktpotentialer, hvor våbenspredning og militær udfoldelse er meningsløs.

Som nævnt er det et stort problem, at massemedier (og politikere) kun i ringe grad formidler indsigt i *dimensionerne, i vekselvirkningerne og i de mere grundlæggende årsags-sammenhænge*. Hvor store skal katastroferne blive, før det sker?

Kan folkestyret overleve? Kan problemerne løses uden folkestyre?

Det er ikke muligt her at pege på, hvordan "viljen til den tilstrækkelige indsats" – "niveau-springet" skal vinde styrke og opnå flertal i de demokratiske landes parlamenter, samt i EU, WTO, FN. Det er dybtgående justeringer, som er nødvendige – fra personlig livsstil til regler om kraftige justeringer i det økonomiske liv, i massekommunikation osv. Indsigt og løsningsveje skal vokse frem i et samspil mellem fremsynede og modige folkelige bevægelser og fremsynede politikere, organisations- og erhvervsfolk.

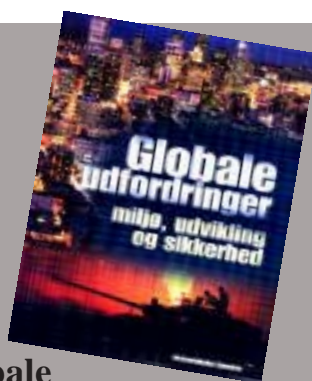
Men enkelte ting kan vel siges: Hvis ikke alle ændringer sker *demokratisk*, så bliver det først rigtig galt. Og ikke blot *formelt* demokratisk. Kun et demokrati, vi som almindelige mennesker har tillid til og går aktivt ind i, kan løse de problemer, vi står over for. Et demokrati, som rummer rimelige træk af ægthed, ligheds- og solidaritetsbestrebelse.

Opgaven bliver et "dobbeltgreb" – at fastholde og videreudvikle demokratiet inden for de enkelte lande og at sikre en reel delegering af ansvar til folkevalgte repræsentanter til de nød-

vendige internationale samarbejdsorganer.

Ordene ægte og reel er afgørende. Den afpolitiseret, som er langt på vej – og allermest i de meget store stater - hænger dybtgående sammen med, at demokratiet på mange felter opleves som mere og mere udtyndet, fjernt og uægte – samt styret af økonomisk magt som i f.eks. Italien og USA. Demokrati, som man kan have tillid til, kræver nogenlunde økonomisk jævnbyrdighed og indflydelse mellem socialgrupperne. Det kræver evindelig kamp mod lobbyisme og korrupsion. Det kræver kommunikationsmæssig lige vilkår, dvs. en pressefrihed, som giver alle større grupperinger ligeligt spillerum. Det kræver en fælles offentlighed for oplysning og debat. Og det kræver, at afstandene til befolkningernes repræsentanter i råd og styrelser er overkommelige for debat og m.h.t. at tilbagekalde uduelige og illoyale delegerede. - Globaliseringens nuværende hovedtræk inden for den økonomiske liberalisering, masseforbruget og massekommunikationen støtter og fremmer på ingen måde demokratiet, men polarisering.

I disse år er det på mode at så tvivl om *nationernes* relevans og nytte, når globaliseringens og nyliberalismens vildskud skal tæmmes. For mennesker og ideologier, som ikke evner at skelne mellem nationalisme på den ene side og respekt for de demokratiske nationers kvaliteter på den anden side, er det nærliggende at vende ryggen til nationernes bestræbelser for at fastholde væsentlige grader af suverænitet. Det turde imidlertid være anskueliggjort gennem 50 års voksende internationalt samarbejde, at demokrati – hvor det findes – udelukkende kan fungere inden for de statslige rammer, hvor det historisk, politisk og kulturelt er vokset frem. Det er naturligvis vigtigt at søge at opnå demokratisk legitimitet i de internationale organer. Men demokrati, forstået som almindelige menneskers reelle medleven

Globale Udfordringer

Miljø, udvikling og sikkerhed

Med bidrag af

Knud Vilby, Anders Lundkvist, Christian Ege, Erik Christensen, Christian Friis Bach, Morgen Kelstrup, Judith Winther, Jes Fenger, Pierre Lemaître og Uffe Geertsen (red).

MS-forlaget 2002

176 sider, 198 Kr.

Kan købes hos boghandelen

eller bestilles direkte hos

<http://www.verdensbutikken.dk/>

og indflydelse i disse nødvendigvis komplicerede og fjerne systemer, kan det ikke blive.

Ud derfra kan det *ikke* sluttes, at suverænitet ikke skal afgives på afgrænsede felter til de overnationale instanser, der som de eneste vil kunne opnå tilstrækkelig styrke til at gennemføre effektive begrænsninger af bl.a. grænseoverskridende miljøødelæggelser og uhæmmede kapitalbevægelser. Men det kan efter undertegnede vurdering konkluderes, at kontrollen med instanser som EU, WTO, Verdensbanken, Valutafonden og FN helt og aldeles beror på reelt fungerende demokratier *inden for de eksisterende nationer*. En slags ”verdensoffentlighed (så fyldt med propaganda og pseudokommunikation den end risikerer at blive) skal naturligvis søges opbygget, men den vil slet ikke kunne fungere uden det nærhedens forståelses- og indsatsniveau, som kun nationerne kan udgøre. I vores del af verden kan man håbe og arbejde for, at EU kan blive *et mellem-niveau af afgrænset betydning*; - afgrænset til begge sider, i forhold til de deltagende nationer og i forhold til FN’s samlede virke.

Eller for at sige det endnu mere ligegyldigt: Der er kun de eksisterende historisk fremvoksede demokratiske kulturer til at vogte på globaliserin-

gen, udvikle dens muligheder, slå ned på dens skavanker. Ikke at nationerne løser det for godt. Men der er ikke andre instanser, som kan gøre det. Demokrati er konkret, det fungerer med oplysning, debat og indsats inden for overskuelige rum.

Tværgående institutioner – nogle demokratiske, andre mindre demokratiske – som erhvervsorganisationer, fagbevægelser, internationalt koordinerede miljø- og udviklings-NGO’er vil få en stadig stigende betydning. Men hvem skal kritisk følge og korrigere deres virke, hvis ikke også det sker inden for de nærværende offentlige rum, som demokratierne mere eller mindre fuldkomment udgør?

Det hører unægtelig med til billedet, at mange lande og regioner ud over kloden endnu rummer enorme, uløste problemer, hvad demokrati og almindelige borgerrettigheder/menneskerettigheder angår. Men blandt disse regioners befolkninger findes de samme bestræbelser, som har eksisteret i de mere stabilt etablerede lande frem igennem tiden - at blive selvstændige nationer, hvor demokrati og menneskerettigheder er i kraft. Kun derigennem vil de kunne opnå også den internationale indflydelse, som alle regioner og nationer får mere og mere brug for.

I sidste instans illustrerer det samme sag: At international og mellemfolkelig indflydelse ikke går uden om, men igennem demokratiske nationer.

**FOLKE-
BEVÆGELSEN**

fylder 30 år i april

Frit Norden ønsker

TILLYKKE!

**Tak for godt samarbejde
i alle årene**

Folkeafstemning den 11. september ?

Ja-politikerne vejrer morgenluft for EU-forførelse

Af Poul Erik Søe

Man skal rejse sig ved det tårn, man er faldet ved. Det synes at være udenrigsminister Per Stig Møllers opskrift. Mens alle andre er nedslåede over 11. september i New York, så er der hos danske EU-tilbedere en sær henrykkelse blandet med den gru, der er fælles. Der vejres morgenluft for EU-forførelse. Den første, der så 11. september ikke bare som gruens dag, men også som magt-mulighedens dag var den meget afgående økonomiminister Marianne Jelved. Folkenes forknytthed kunne bruges til at tromle dem med magtvilje. Hun var straks ude med tanken om, at nu kunne der skaffes flertal for at fjerne de danske EU-forbehold.

Nu – og anstændigt længere tid efter – er det Per Stig Møllers tur. Ifølge Berlingske Tidende har udenrigsministeren sagt, at det ikke kan udelukkes, at danskerne skal stemme om euroen før Sverige og Storbritannien – da ministeren regner med, at de svenske og engelske afstemninger kommer sent i 2003 eller i 2004.

Der er intet som helst, der kan bruges som grund for sådan en afstemning. Der er intet i forholdet mellem den danske krone og euroen, som kan bruges af EU-dyrkerne. Den danske krone har klaret sig flot og den danske økonomi til stadighed bedre end snittet for euro-landene. Alle spådomme om det store nedslag, hvis danskerne sagde nej, er gjort til grin. Udlandet tog fat på at sætte penge i danske virksomheder som sjældent før få dage efter det danske nej. Der var fuldkommen tillid i udlandet til danskernes økonomi. Kun de ja-sigende politikere og Nationalbankdirektøren havde mistillid, og den blev gjort til skamme og til grin.

Det er ganske enkelt frækt og en dyb krænkelse af danskerne som folk at hævde, at det her til lands har særlig hast med en folkeafstemning. Hvorfor i alverden skulle man spørge danskerne før englænderne og svenskerne, når danskerne allerede har sagt nej to gange – ved politikernes egen indførelse af forbeholdene i 1993 og ved folkeafstemningen 28. september år 2000? Det er kun lige godt et år siden, danskerne klart og tydeligt sagde nej. Det er at spytte på folkestyret, hvis regeringen mener, den kan komme rendende med samme sag, indtil slaverne bøjer sig i støvet.

Der er virkelig meget for Per Stig Møller at lære af den historie, han kender bedre end de fleste. Per Stig Møller er en mand med vældig indsigt, med megen dyb klogskab og med en udenrigspolitisk indlevelses-evne, som overskygger de fleste for ikke at sige alle på Christiansborg. Han er konservativ i ordets bedste mening, på historiens grund og med rig nutids-indsigt. I hvert fald mens han havde ytringsfrihed uden minister-ansvarlighed var han altid værd at lytte til. Derfor har han jo ikke altid ret. For hvem har det? Da der tidligt var tale om at sende tropper til Afghanistan, mente Per Stig Møller ikke, der ville blive tale om danske soldater. Man ville vælge nogle tættere på.

Nu prøver Per Stig Møller at rette op på statsministerens manglende ord om euroen i nytårstalen. Fogh skulle ikke have sagt et ord om, hvad regeringen havde til hensigt. Han ville bare have ros. Udenrigsministerens ord er nok først og fremmest en prøveballon af den slags, regeringen sender mange op af her i januar, mens den endnu er værnet af anstændighedens gyldne regel om at frede nye regeringer den første tid. Og så er prøveballonen også en kærkommen

måde at få skabt lidt kunstig afstand til Dansk Folkeparti på. Man skulle jo helst kunne se, at der var forskel.

Per Stig Møller kunne lære af den personligt stærke friheds-personlighed Christmas Møller, engang Det konservative Folkepartis leder og læreremester også for Per Stig Møllers far. Da verden også i Christmas Møllers tid pludselig var ny efter anden verdenskrigs ophør, udnyttede Christmas Møller ikke de kunstigt skabte folkestemninger. Danmark kunne have fået Sydslesvig tilbage, men Christmas Møller hindrede det ved at sige, at grænsen lå fast. Fordi grænsen var trukket ved en folkeafstemning. Han tillod ikke, at der skete politisk misbrug af øjeblik-rørelser.

Det er den hæderlighed, der også må efterlyses nu. Per Stig Møller skal ikke lade sig forføre af en Marianne Jelved, der ligesom statsminister Knud Kristensen efter anden verdenskrig vil føre politik på folkestemninger. Marianne Jelved ser tilmed Per Stig Møllers ord som et tiltrængt skift fra den "defensive" linje i regeringens EU-politik. Med stor smagfuldhed bruger Marianne Jelved militære udtryk til at skildre sin længsel efter at gå til offensiv mod – ja, mod hvem? Mod det danske folk! Danskernes tydeligt tilkendegivne holdning til euroen for godt et år siden skal nedkæmpes. Marianne Jelved har aldeles glemt – eller vil glemme, at hendes egen daværende statsminister, Nyrup Rasmussen, efter folkeafstemningen for et år siden sagde, at afstemningen var "et folkeligt nej". Nu skal der så føres kamp mod folket og dets egen valgte selvstændighed.

Marianne Jelved regner med, at EU snart skal have ny grundlov, traktat eller forfatning. Og det bruger hun som grund. Men EU får jo hele tiden ny grundlov, traktat eller forfatning. Lige fra Rom-traktaten over det indre marked til Maastricht-traktat og Nice-traktat har det været EU's arbejdsform, at traktaterne aldrig bliver rigtigt prøvet eller brugt. Man er altid i gang med at lave den næste traktat, sådan at noget aldrig afsætter sig som

erfaring. På den måde skabes det forvirringens tomrum, som magten lever i.

Nu siger Marianne Jelved, at det vil være "utrolig uhensigtsmæssigt", om Danmark har forbehold, hvis EU laver ny traktat eller forfatning. Det er Marianne Jelved, hendes regering og EU-jasigerne, der har lavet forbeholdene og vedtaget dem uden om det danske folk – altså vedtaget dem i folketinget, før der blev holdt folkeafstemning 1993. Det, der nu kaldes

Talen om en ny, hurtig folkeafstemning er en pinlig udnyttelse af 11. september og følgerne i politik og økonomi.

"utrolig uhensigtsmæssigt", er skabt af Marianne Jelved og hendes lige. Meningen er ligetil. Det er utrolig uhensigtsmæssigt at have et folk. Hvor meget nemmere var det ikke at regere uden alle disse uhensigtsmæssige indbyggere, der tillader sig at have en holdning?

Per Stig Møller er et langt mere anstændigt menneske som politiker. Men han nærmer sig de jelvedske magt-grusserier, når han nu forklarer ifølge Berlingske Tidende, at "det danske nej ved afstemningen i 2000 skyldtes, at der var tale om en »teoretisk afstemning«, hvor tilhængere og modstandere kunne komme med deres gæt på, hvad et ja eller et nej ville føre til. Men nu er den fælles mønt en realitet – og nu handler det om at finde et tidspunkt, hvor det er politisk klogt at kalde danskerne til stemmeurnerne igen."

Det er grum forførelse. Ved folkeafstemningen for lige godt et år siden fik vi af samme Per Stig Møller og de andre ja-politikere at vide, at euroen var virkelighed. Det var ikke vigtigt, om der var mønter og sedler, for

euroen var i brug. Derfor var det et stykke virkelighed, vi kunne sige ja eller nej til. Hvad det også var, for møntunionen var aftalt og trådt i kraft. Nu får vi så at vide, at ordene dengang bare var et "gæt"! Det var i hvert fald ikke, hvad ja-sigerne selv mente dengang. Danmark ville komme på afgrundens rand, hvis vi sagde nej. Nationalbank-direktøren blev indlagt som kronvidne og sagde aldrig til os i den berygtede fjernsyns-udsendelse, at hendes ord om farligheden ved at stå uden for kun var et gæt. Ingen ja-politikere brugte ordet "gæt". De vidste skam det hele – og sagde det med store bogstaver i annoncer for millioner.

Danskerne behøver ikke at gætte sig til noget i politik, for så indviklet er det hele ikke. Enhver kan se, hvad det handler om. Når der nu tales om en ny folkeafstemning, har det intet som helst at gøre med udmøntningen af euroen – og da slet ikke med den danske krone, der har det godt og ikke vil være truet mere end euroen. Ja, som tilmed kan redde sig bedre igennem en krise, fordi vi grundlæggende kan frigøre os fra euroen, hvis vi vil. Og kriser har der jo været i hele euroens levetid, så den selv nu – med månedlange trusler mod amerikansk økonomi – ikke er nået op, hvad den oprindeligt blev fastsat til over for dollars. Det gav et lille hop opad, da euroen blev til mønter ved nytåret, men det holdt ikke. Talen om en ny, hurtig folkeafstemning er en pinlig udnyttelse af 11. september og følgerne i politik og økonomi. Men om man så holder folkeafstemning selve den 11. september i år eller næste år, så bærer misbruget af gruen ikke vand. Poul Nyrup Rasmussen prøvede de første dage af novembers valgkamp at gøre sig til statsmand og sikker vinder på frygtbølgen. Han gættede galt.

© Poul Erik Sjøe – 9. januar 2002
Enmandsavisen
<http://www.Torshammer.dk>

STOP UNIONEN 2002

I forbindelse med den danske regerings EU-formandskab vil der i efteråret 2002 være en række EU-ministermøder og EU-konferencer i Danmark. OBS.: Der bliver dog stadig ændret på både tidspunkter og steder!

Derfor er der rundt om i landet etableret, eller ved at blive etableret, forskellige 'Stop Unionen 2002' grupper. Initiativtagerne er medlemmer fra den EU-kritiske del af fagbevægelsen, EU modstanderbevægelserne og EU-modstanderpartierne.

Målet for 'Stop Unionen 2002' er, at intet EU-ministermøde i Danmark vil kunne gennemføres, uden at der også er 'repræsentanter' fra EU-modstanderne. Den store finale bliver EU-topmødet i København den 12.-13. december.

Alt skal forløbe fredeligt -selvfølgelig

Stop Unionen 2002 skal ikke kun være et københavnerfænomen. Efterhånden er der rundt om i landet ved at blive opbygget 'Stop Unionen 2002' netværk.

Følg med på 'Stop Unionen 2002' 's hjemmeside:
<http://www.ue2002.dk>

Følgende liste er fra 27. marts 2002:

5.-6. juli 2002:
Økonomi- og finansministre i København
12.-13. juli 2002:
Arbejds- og socialministre i Kolding
19.-20. juli 2002:
Miljøministre i Sønderborg
30.-31. august 2002:
Udenrigsministre i Helsingør
5.-6. september 2002:
'Rummelighed gennem social dialog'.
Konference om social- og arbejdsmarkedspolitik på Skagen
6.-8. september 2002:
Økonomi- og finansministre i København
8.-10. september 2002:
Landbrugs- og fødevarerministre i Nyborg
12.-13. september 2002:
Justits- og indenrigsministre i København
15.-16. oktober 2002:
Konference med ansøgerlandene på Christiansborg
18.-19. oktober 2002:
Forbruger-, indre markeds- og industriministre i Hesselet ved Nyborg
29.-30. oktober 2002:
'Trepårtssamarbejde i et udvidet Europa'.
Konference i Snekersten
12.-13. december 2002:
Regeringschefernes EU-topmøde i Kbh.

Når gode råd bliver for dyre

Af *Birtha Bigum*
og *Leo Jakobsen*

Det ser skidt ud med den formelle og organiserede efterkritik af vore Public Service stationer: Danmark Radio og TV2. Alle etablerede organer, der skal give stationerne efterkritik af deres programvirksomhed, nedlægges nemlig i løbet af kort tid.

Baggrunden er den nye regerings udtalte modvilje mod eksperter - eller „statsautoriserede smagsdommere“, som statsministeren udtrykte det i nytårstalen.

De organer, der nu nedlægges, er:

- Public Service Rådet, hvis primære opgave det er at „revidere“ DR's og TV's Public Service regnskaber. Rådets formål at fremme en offentlig debat om disse regnskaber.
- Danmarks Radios centrale Programråd og ni Regionale Programråd.
- TV2's centrale Programråd samt otte regionale råd.

Af disse råd er det kun Public Service Rådet, der delvist er sammensat af eksperter. Alle øvrige råd er sammensat af repræsentanter for det folkelige forenings-Danmark. Men det er åbenbart nok til at blive stemplet som „statsautoriseret smagsdommer“.

Det gør kun sagen endnu mere grotesk, at hverken DR's eller TV2's programråd belaster statskassen, hvis der altså ses bort fra Kulturministeriets beskedne omkostninger i forbindelse med selve nedsættelsen og sammensætningen af de centrale råd. Nedlæggelsen kan således ikke bru-

ges til at finansiere noget skattestop eller indfri andre valgkampens mange løfter til danskerne.

Konsekvensen er, at der ikke længere eksisterer formelle organer, der giver efterkritik af vore Public Service medier. Det er derfor op til Danmark Radio og TV2 selv at afgøre hvorvidt de lever op til krav om alsidighed og balance mellem brede og smalle programmer.

Eneste formelle efterkritik bliver den, der kommer fra Folketingets politikere ca. hvert fjerde år. Nemlig, når der skal laves et nyt medieforlig. Ved den lejlighed kan Public Service stationerne så aflæse, hvad politikerne mener i form af den licens, de „gør sig fortjent til“. Man må frygte, at det ikke bliver stationernes Public Service regnskaber, der kommer til at danne grundlag for politikernes beslutninger. Den slags er der næppe mange politikere, der ulejlig sig med at sætte sig ned at læse.

Man må derfor appellere til Danmarks Radio og TV2, at de nu ikke forfalder til at lade sig dirigere af mere eller mindre populistiske udfald fra Christiansborg.

Efter offentliggørelsen af regeringens „Dødsliste“ beklagede Danmarks Radios generaldirektør, Christian Nissen, nedlæggelsen af amtsprogramrådene - eller de Regionale Råd, som de skulle være omdøbt til fra april 2002. I en udsendelse på radioens P 1 sagde Christian Nissen, at amtsprogramrådene havde været gode bindeled mellem DR og lyttere og seere, både for radio og TV på landsplan og for regionalradioerne.

Nu er det heldigvis sådan, at regerin-

STØT FRIT NORDEN

i arbejdet for dansk folkestyre og et frit internationalt samarbejde med udgangspunkt i nordisk menneskesyn og fællesskab. Foreningen er tværpolitisk og uafhængig af andre organisationer. Bliv medlem eller abonnent.

Nærmere oplysninger hos
landssekretær

Leif Kajberg
Klirevænget 31,
2880 Bagsværd
tlf. 44 98 29 32

Eller

Bent Brier
Græsted Vænge 23
3230 Græsted
tlf. 48 39 30 25

Eller besøg vores hjemmeside:
<http://www.fritnorden.dk>

gens nedlæggelse af de nuværende efterkritiske råd ikke er et forbud mod sådanne råd overhovedet. Der er således intet, der forhindrer Danmarks Radio og TV2 i at fortsætte den organiserede dialog med lyttere og seere ved selv at sammensætte råd med en deltagerkreds, der er repræsentativ for befolkningen.

Det skal imidlertid understreges, at dette er en absolut nødløsning. Efterkritiske organer bør ikke udpeges af dem, hvis virksomhed skal kritiseres! Derfor håber vi fortsat, at regeringen ombestemmer sig, når den får tænkt sig om.

Artiklen er skrevet til KIG & LYT af Birtha Bigum og Leo Jakobsen - begge medlemmer af styrelsen for EU-modstandernes Lytter- og Seerforbund.